

Advies inzake een voorstel voor een achtste richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen in de Lid-Staten inzake omzetbelasting – wijze van teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen

De tekst waarop de adviesaanvraag betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 26 van 1 februari 1978, blz. 5.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 18 januari 1978 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 99, 100 en 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 31 mei en 1 juni 1978 te Brussel gehouden 159e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap in het bijzonder de artikelen 99, 100 en 198,

Gezien de adviesaanvraag van de Raad van de Europese Gemeenschappen d.d. 20 januari 1978,

Gezien het besluit van zijn Bureau d.d. 31 januari 1978, de Afdeling voor economische en financiële vraagstukken te belasten met het opstellen van een advies inzake deze materie,

Gezien het mondelinge verslag van de heer Peyromaure-Debord-Broca, rapporteur, en de beraadslagingen van de Afdeling tijdens haar vergadering van 16 mei 1978,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 159e zitting d.d. 31 mei en 1 juni 1978 (vergadering van 1 juni),

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met 38 stemmen voor en 0 stemmen tegen bij 19 othoudingen is goedgekeurd.

1. Inleiding

1.1. Overeenkomstig artikel 17, lid 4, van de zesde richtlijn BTW heeft de Commissie een richtlijnvoorstel ingediend betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting in verband met de wijze van restitutie van de BTW aan belastingplichtigen die niet zijn gevestigd in het land waarin de dienstverlening of de overdracht heeft plaatsgevonden.

1.2. Ter wille van de gelijke behandeling bleek het absoluut noodzakelijk dat elke door een belastingplichtige in een Lid-Staat van de Gemeenschap betaalde prestatie (goederen of diensten die noodzakelijk zijn om de activiteit te kunnen uitoefenen) in aanmerking komt voor restitutie van de BTW, wanneer de belastingplichtige niet is gevestigd in de Lid-Staat waarin de desbetreffende prestatie heeft plaatsgevonden.

1.3. Om in het land waar men niet gevestigd is restitutie te verkrijgen moet aan volgende voorwaarden zijn voldaan:

- de betrokkene mag niet gevestigd zijn in het land waarin de tot restitutie van de BTW aanleiding gevende prestatie wordt verricht;
- de betrokkene moet de factuur of de invoerdocumenten overleggen op grond waarvan restitutie kan worden verkregen;
- de betrokkene moet door middel van een door de overheid opgestelde verklaring aantonen dat hij BTW-plichtig is in de Lid-Staat waarin hij zijn bedrijf uitoefent;
- de betrokkene moet verklaren dat hij in het desbetreffende land geen belastbare handeling heeft verricht in samenhang met de goederen of diensten ten aanzien waarvan hij om restitutie van de daarop betaalde BTW verzoekt.

2. Algemene discussie

2.1. De vraag is gerezen of het aantal gevallen waarin bedoelde situatie voorkomt zodanig is dat deze richtlijn is gerechtvaardigd.

2.2. Gebleken is dat elke beroepsactiviteit in een ander land dan het land van vestiging (congressen, beurzen, reizen, enz.), elk verkeer (reizigers- of goederenverkeer), alle hotelkosten, benzinekosten, elke herstelling van vervoermiddelen, voor restitutie van de BTW in aanmerking komen.

2.3. Ook is gesproken over pro-forma-facturen.

2.4. Dit is echter geen probleem dat specifiek is voor de materie die wij thans behandelen, aangezien zulks ook binnen een en hetzelfde land reeds is voorgekomen.

2.5. Er is op gewezen dat een dergelijke regeling veel formaliteiten en kosten met zich mee zal brengen. De suggestie is gedaan, in beginsel recht op aftrek toe te staan in het land waarin men BTW-plichtig is.

2.6. Hoe kan echter een dergelijke aftrekbaarheid van overheidswege worden geregeld, zonder dat het land waarin men belastingplichtig is controle uitoefent in het land waar de BTW is voldaan, waardoor beide partijen en de belastingdiensten van de twee betrokken landen in de zaak worden gemengd? Dit houdt in dat hieraan zowel voor de partijen als voor de overheidsdiensten kosten verbonden zijn, doch deze lijken onvermijdelijk.

2.7. In elk geval is het de vraag of zulks op basis van de zesde richtlijn mogelijk is.

2.8. Er zij namelijk opgemerkt dat artikel 17, lid 4, van de zesde richtlijn uitsluitend betrekking heeft op de restitutie, hetgeen voor de Commissie een verplichting inhoudt.

2.9. Bovendien is het wanneer alleen de Lid-Staten in de zaak gemengd worden, gezien het verschil tussen de BTW-tarieven, de vraag in hoeverre een clearingstelsel kan functioneren en hoeveel dit zal kosten.

2.10. Aangezien de BTW niet volledig is geharmoniseerd, dient men te voorkomen dat de bestaande verschillen nog groter worden.

2.11. Met deze richtlijn blijkt ter wille van de rechtvaardigheid op belastinggebied een overgangsmaatregel te zijn voorgesteld in afwachting van de slechting van de belastingmuren binnen de Gemeenschap.

2.12. Behoudens de voorgaande algemene en volgende bijzondere opmerkingen, stemt het Comité met de richtlijn in.

3. Bijzondere opmerkingen

3.1. Artikel 7

Het Comité vraagt zich af, waarom in de tweede alinea van dit artikel 25 en 50 ERE als referentiebedragen zijn genomen. Het neemt kennis van de verklaring van de Commissie dat het niet in het belang van de aanvragers is dat het maximum van de marge wordt opgetrokken, maar dat het mogelijk is dit maximum terug te brengen, waarbij zij opmerkt dat het bedrag van 50 ERE voor een jaar al gunstig is.

Gedaan te Brussel, 1 juni 1978.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
Basil de FERRANTI